

Kurdi Imre

TÉTOVA ÓDA?

Mióta készülök.. Készülgetek, mióta..
 S vagyok bár tétova, nem lesz belőle óda.
 Ha nincs, mi összefogja bennem a részeket,
 hogy mondjam el neked éppen a lényegét?

Megkövesült csigaház: biztos vagy és örök.
 De én, akár a kő, szétporlok, eltörök,
 mert ennyit érek én, és ennyit ér a szó:
 végül csak csont marad és néhány hajcsomó.

Mit mondjak még? Talán, hogy ezzel kell beérned:
 boldog, *míg* veled él, *míg* csöppje hull a méznek.
 Hogy boldog, *míg* kezed elalvó nyírfaág,
 s ami utána jön – az már egy más világ.

BAMBERGI JEGYZET

Miért is volna más a kő?
 A levegőben lebegő
 mocsok végül beeszi magát
 a résekbe.
 (És nem lehet kimosni
 az ing nyakát.)
 Egy-két évszázad ide vagy oda,
 az eredmény szempontjából
 végül is közömbös.
 Mint tudjuk, nincsenek csodák.
 Megtér a föld a földhöz.

EGÉSZBEN OTT A RÉSZ, S A RÉSZ OTT AZ EGÉSZBEN?

Vagy épp csak ennyi vagy: torzó és pusztá rész?
Míg élsz: a jambus és a csend közötti résben,
tudván, hogy benned úgyise lesz már semmi kész?

EZ VOLT A NÉVNAPOD, EZ A RÖVID NAP,
délelőtt két elküldött levél, aztán megint,
persze, könyvek, és máris este, a rádióban
finom anakronizmus, Bach, Goldberg-variációk,
és megkínálnálak a vacsorámból, ha bejönnél,
egyszer csak, ahogy szoktál, az ajtón, de hát
huzatos gondolataimban járkálsz csak föl-alá reggel óta,
rakosgatsz, szöszmötölsz valamivel, mint rendesen,
és az agyamra mész, míg el nem alszom, meg persze utána is,
a kívánás és a felébredések szégyene...
Szóval ki van találva ez, a legapróbb részletekig, akár egy
otthonos horrorregény, melyben a szereplők
találékonyasága úgyszólván kifogyhatatlan,
csakhogy az elszabadult cselekmény épp ezért
feltartóztathatatlan logikával
üörekszik a katarzis felé.

Kéry László

ROSSZ ÁLOM

„...Kafka Franc az isteni”
(Weöres Sándor)

Szennyes arcú, félvak köd tapadt az ablakhoz, mikor felébredt. Egy lámpa nézett be rá hideg sugarával, az ellenőrök ravasz tekintetével. Az arc mögött, a köd mögött még az éjszaka sötét üregei tátongtak, de a reggel, a hullaszürke zsarnok már nem lehetett messze. Langyos, elnyúzott testeket gyötör ki mindjárt a szobák – kihűlt kályhájú szo-